

Szilveszter írásaiból

Az írásról

Megpróbáltam
lágyan,
szelíden írni,
ám
a szavak
föllázadtak a papíron,
s mire
a mondat végetért,
még szabadabb lett,
keserűbb,
mint először vala.
Eltéptem
tízszer,
százszor a papírt,
és újrakezdttem,
de hiába,
a lélegzetemet
könnyebb lett volna
visszafojtanom,
mint elfojtani
azt,
amit
kimondtak a szavak.
Talán
jobban gyűlölték őket,
mint én magam,
az emberiség
ámítóit,
őket,

„Az embereknek
Egy része szent apostolnak nevez,
A másik rész pedig
Szentségtelen gonosztevőnek.”
(Petőfi: Az apostol)

kiknek keblében
szív helyett
undok varangyos béka van.
Hogyan írjak
lágyan,
szelíden,
amikor
írás közben reájuk gondolok?
Ezért kellett
telkem tüzét
magamba fojtanom,
hogy önmagát eméssze el.

A másolásról

Mialatt
mások
gondolatait
írtam le
a magaméi helyett,
vérem,
mint a Vezuv kráterében
fortyogó láva,
sistergett.
Mennyi
csúszó-mászó gondolat,
mennyi könyv,
mi az embert
léte értelmétől
ijeszti el.
Ezeket másolám,

hogy
ki ne fogyjon
a kenyérből
nőm, gyermekem.
Néha egy-egy
mondatot kihagytam,
ha mindet
leírom,
belepusztulok.
Megtizedeltem,
dehogy
megczredeltem csupán
a hazugság
kinyomtatott seregét.
Kajánul
vigyorogtam reám
saját betűim
a papírról.
Míntha azt mondanák:
„Aki
milliókat szeretne átölelni,
ne öleljen
szívéhez hitvest, gyermeket,
mert szolgává teszik.”
Az isten,
ha lenézett reám akkoriban,
nem hitte,
hogy
énbelőlem szállt fel ölébe
a lélek,
melynek éjszakánként
ott fenn
csattogtak szárnyai.

A lélekről

A lélek
mire formáz?
Leginkább
sasmadárra,
mely magas ormokon tanyázik,
ahonnan
egy-két szárnycsapással
felszáll az Úr élébe.
A lélek
titkot őriz,
olyat, melyet verébszem
nem lát meg,
emberé sem,
csak nagy ritkán, amikor
az égbe néz
és
szárnysuhogást hall,
ám nem
angyal röpül fölötte,
a lélek az,
talán éppen sajátja,
aki egy pillanatra
kiszökött belőle
és fölrepült.
*A föld lakói
elfajultanak,
mióta lelkük
ugrál,
nem röpül.*
*De én
őket,
bár vétkesek,
vétkökben is
fölötte szeretem.*
Érettük
szólalt meg bennem
a lélek
éji útvjáról visszatérve:
*„Ébredj,
te nem magadnak,
te másoknak születéll!”*

A nyomdáról

Amikor
a titkos nyomdát
fölfedeztem,
tudtam:
ez a véletlen pillanat
ad értelmet
létemnek.
A nyomdászok
megértették
s csodálták művemet.
Egy öreg
azt mondta nekem:
„Ön azért,
amit itt leírt,
rémesen fog lakolni.
Az ember szolgál még
és azt hiszi,
a törvény szent és sérthetetlen,
■ ki más törvényt akar,
törvényszegő.”
Tudtam:
a zsarnok
és a szolga
együtt áll bosszút
művemért.
De elrejtethi-é
az ígét,
akinél
az Úr ígéje van?
A nyomdagépek
mintha
harcosok lettek volna, kik
reám hallgatnak,
parancsnokukra.
Végre
nem voltam egymagam,
s e pillanat
az egyhangú,
unalmas élet
sok, sok ezer percénél többet ért.

A szabadulásról

Azt mondták:
„szabad vagy!”,
és kinyitották
börtönöm ajtaját.
De kint
iszonyúbb börtön várt,
mint
odabent.
Amikor
a körülöttem lévő
világra néztem,
összegörnyedtem
a kintól
s a szégyentől.
Ilyen
börtönbe löktek
börtönömből,
oda kint
börtönöröm lett
minden ember,
mert ők
szolgaként éltek,
és emberméltóságukat
vitrin mélyére
dugták,
mint apró,
értéktelen,
semmi dolgot.
Akkor vásároltam a fegyvert!
Ha nem végez zsarnokával a nép,
majd végzek vele én.
Mi mást tehettem volna?
Láng ha
nem lehetek,
egy szikra tán igen,
s egy szikra is
több
a semminél.
De társakat
magamhoz nem szereztem,
tervem
ha megbukik,
másra miattam ne szálljon veszély.
A kinti börtön
világában
halálíg én nem élhetek.
Hát haljak meg előbb!